Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Skjoldborg, Johan

Titel: Udrag fra Arbejdets Personlighedsværdi

Citation: Skjoldborg, Johan: ”Arbejdets Personlighedsværdi”, i Skjoldborg, Johan: *Arbejdets Personlighedsværdi*, 1920, s. 13. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-skjold_05-shoot-idm140638063333008/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Arbejdets Personlighedsværdi

vaagner han nu i min Gaard. Jeg vil dog erstatte den bette Dreng noget af det store Tab, han maa lide ved ikke at være hjemme; han skal i det mindste mærke, at jeg vil være god ved ham. Og i Overensstemmelse dermed klapper han hans Kind og siger et venligt Ord til ham. Han kæler ikke for ham, han lader ham kun forstaa sin Følelse. Og den lille Dreng gaar saa tryg til den lille Gerning, der er ham betroet, ligesom velsignet, tryg fordi han ved, at skulde der komme noget i Vejen for ham, kan han gaa til sin Husbond; han er ham god.

Nu er Instrumenterne stemte, og Dagens, Arbejdsdagens Musik kan begynde. Det er sandsynligt, at de Folk foruden Lønværdien tillige vil faa Personlighedsværdien ud af deres Arbejde.

Den anden Mand vaagner, han der kun tænker paa Lønværdien. Det første, han gør, er at se paa Klokken, og den er jo altid formange for den Slags Folk. Da hvæser han: Død-og-Pine, svinger Benene over Sengestokken, flyver i Tøjet og stryger hen gennem Huset, skubber Børnene og Kællingen til Side, kalder og raaber og skælder, saa Folk og Høvder bliver saa skræmte, urolige og arrige, at det kan blive Middag og Aften, før det er kommen i Orden — og maaske det aldrig sker.

De er maaske Naboer de to. Den ene er en Livs-Kunstner og den anden mildest talt en stor Klodrian. Den ene faar Personlighedsværdien ud af Dagens Arbejde, den anden ikke.

Igen et lille Træk af det virkelige Liv.

For nogle Aar siden gik jeg gennem en større

dansk Provinsby. Jeg havde Brug for en Pibespids og saa paa Skiltene. Saa stod der et Sted „Jensen, Kunst- og Knokkeldrejer" og jeg tænkte, dér er det nok, du skal ind.

Det var en ældre Haandværker, han havde et klogt og ædelt Udtryk i sit Ansigt. Med Menneskenes Ansigter forholder det sig nemlig saaledes. Saalænge Folk er unge, ligner de meget hinanden; de har pæne, glatte Ansigter, der noget ligner hvidt Papir, hvorpaa der ikke staar skrevet noget endnu. Naar Folk bliver ældre, staar der noget i deres Ansigter, og i somme Ansigter er det godt, i andre er det mindre godt. Hvad der kommer til at staa i et Menneskes Ansigt beror paa, hvordan han forholder sig til sit Arbejde. En Mand, der samler sine Personlighedsværdier op hver Dag og faar dem med sig, han faar, naar han bliver ældre eller gammel, et klogt og ædelt Ansigt. Det Ansigt er hans Kapital, hans sammensparede Personlighedsværdier, den aandelige Sum af hans Arbejdsdage under Livets Gang. Det kan jo ogsaa godt være, han har samlet sig nogle Lønværdier ved Siden af.

Men den Mand, der *kun* faar Lønværdien ud af sine Dage, *kun* Pengeværdien, han faar efterhaanden et grumset Ansigt og tilsidst, om han bliver ved med det, et rigtigt gammel beskidt Ansigt. Thi hvad der lever Aar for Aar, skrevet paa din Pande staar.

Naa, Drejeren, vi her taler om, var en af de lykkelige. Vi kom i Snak, snart talte han alene, og jeg lyttede som til et fint Foredrag. Hvad talte han om, da det var saa fængslende? Han talte om Piber hele